

ಆದಿಗ್ರಂಥದ ಕೊನೆಯ ಸ್ತೋತ್ರ, ಗುರು ಅರ್ಜುನ್‌ದೇವ್ ಅವರ ಮಂದವಾಣಿ (ಮುದ್ರೆ) ಈ ಗ್ರಂಥದ ಹಿರಿಮೆಯನ್ನು ಸಾರುತ್ತದೆ:

‘ಈ ಹರಿವಾಣದಲ್ಲಿ ಮೂರು ವಸ್ತುಗಳಿವೆ: ಸತ್ಯ, ಸಂತ್ಯಪ್ತಿ ಮತ್ತು ಧ್ಯಾನ. ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಆಧಾರವಾದ ದೇವರ ಆಮೃತ ನಾಮ ಇಲ್ಲಿದೆ. ಯಾರು ಇದನ್ನು ಸೇವಿಸುತ್ತಾನೆಯೋ, ಸವಿಯುತ್ತಾನೆಯೋ ಅವನು ಮುಕ್ತನಾಗುವನು.’ (ಆದಿ:೧೪೨೯) ‘ಬೋಲೇ ಸೋ ನಿಹಾಲ್ ಸತ್ ಶ್ರೀ ಆಕಾಲ್’ ಎಂಬ ಘೋಷಣೆ (ನಾಮ ಉಚ್ಚರಿಸುವವನು ಚಿರಂಜೀವಿ ಮತ್ತು ಸಂತೋಷಿ) ಅನೇಕ ಕ್ರಿಯಾಕರ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ.

ದೇವರು: ಸಿಖ್ಖ್ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ದೇವರು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒಬ್ಬನೇ. ರೂಪ, ಆಕಾರಗಳಿಲ್ಲದೆ ನಿರಂಕಾರ. ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯು ಮುಸ್ಸಿಮರಲ್ಲಿ ನಮಾಜ್, ಹಿಂದೂಗಳಲ್ಲಿ ಪೂಜೆ, ಇಲ್ಲಿ ಅರ್ಧಾಸ್ ಅಥವಾ ಪಥ್-ಕರ್ನಾ. ಗುರು ಗೋಬಿಂದ ಸಿಂಗ್ ಹೇಳುವಂತೆ ‘ಮಾನವ ಜನಾಂಗವನ್ನು ಹಿಂದೂ ಅಥವಾ ಮುಸ್ಲಿಂ ಎಂದು ಗುರುತಿಸದೆ ಒಂದೇ ಎಂದು ತಿಳಿ.’ ದೇವರ ನಾಮಗಳು ಅಥವಾ ದೇವರ ಗುಣಲಕ್ಷಣಗಳ ಮೇಲೆಯೇ ತನ್ನ ಗಮನವನ್ನು ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸುವುದನ್ನು ನಾಮ್ ಜಪ್‌ನ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಸಿಖ್ಖ್ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಧ್ಯಾನ: ಸಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಮ್ರಾನ್(ಧ್ಯಾನ) ಸತ್ಕಾರ್ಯಗಳೆರಡೂ ಅಗತ್ಯ. ಆದರೆ ಸತ್ಕಾರ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ಸಿಮ್ರಾನ್ ನಿರರ್ಥಕ. ಗುರುನಾನಕ್ ಹೇಳುವಂತೆ, “ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದು, ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ, ಅನುಕಂಪ ಮತ್ತು ದಾನಗಳಿಂದ ಒಂದು ಎಳ್ಳಿನ ಕಾಳಿನಷ್ಟು ಗಣ್ಯತೆಯನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಬಹುದು ಅಷ್ಟೆ. ಪವಿತ್ರ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ಮಿಂದು, ದೇವರ ನಾಮವನ್ನು ಕೇಳುತ್ತ, ಅವನನ್ನು ಗಾಢ ವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ಅಚಲ ಪ್ರೇಮದೊಡನೆ ನಾಮಸ್ಮರಣೆ ಮತ್ತು ನಿರಂತರ ಚಿಂತನೆ ಮಾಡುವ ಮೂಲಕ ಜೀವಾತ್ಮನು ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ಸತ್ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡದೆ ಅಥವಾ ‘ಓ ಪರಮಾತ್ಮನೇ ಎಲ್ಲವೂ ನಿನ್ನ ಪವಿತ್ರತೆ

ಯಿಂದಲೇ, ನನ್ನದೆನ್ನುವುದು ಏನೂ ಇಲ್ಲ’ ಎನ್ನುವ ಆತ್ಮಸಮರ್ಪಣಾ ಭಾವ ಇರದೆ ಧ್ಯಾನಿ ಆಗಲಾರ. (ಜಪ್‌ಜಿ)

ಸಿಮ್ರಾನ್ ಮತ್ತು ನಾಮ್‌ಜಪ್‌ಗಳ ಅಭ್ಯಾಸ ಒಬ್ಬನು ಶಾಂತ ನಾಗಿ ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ಧ್ಯಾನಿಸುವುದನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸುತ್ತದೆ ಯಾದರೂ ಸತ್ಸಂಗ(ಸಂಗತ್)ದಲ್ಲಿ ಇದ್ದು ಬಾಯಿಂದ ಹೇಳಲೂ ಬಹುದು. ಸಿಖ್ಖರು ಶರೀರದಲ್ಲಿ ನವದ್ವಾರಗಳ ಜತೆಗೆ ಚೈತನ್ಯ ಮಟ್ಟದ ದಶಮ್‌ದ್ವಾರ ಇದ್ದು, ಇದು ಧ್ಯಾನಸಿದ್ಧರಲ್ಲಿ ತೆರೆಯುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಂಬುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಉಚ್ಚಮಟ್ಟದ ಮನಸ್ಥಿತಿ ಆಗಿದ್ದು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ ರುಚಿ ಅಥವಾ ಸ್ವಾದವನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ. ನಡತೆಯಿಂದ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಸುವ ಧನಾತ್ಮಕ ಮನೋಭಾವದಿಂದ ದೇವರನ್ನೇ ಕುರಿತು ಧ್ಯಾನಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿ, ಇಲ್ಲಿ ಸಾಧಕನು ದೇಹದ ಒಳಗೂ ಹೊರಗೂ ನಿರಂತರ ಶಾಂತಿ, ಸ್ಥೈರ್ಯಗಳನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಾನೆ. ಗುರುನಾನಕ್ ಮಾನವ ಸಮಾನತೆ ಮತ್ತು ಧ್ಯಾನಿಗಳು ಅರಣ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಅಲೆಯುತ್ತ ಬದುಕುವ ಬದಲಿಗೆ ಗೃಹಸ್ಥರ ಜೀವನ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಬದುಕುವುದರ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಬೋಧಿಸಿದನು. ಯಾವುದೇ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ್ದರೂ, ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನೂ ಎಲ್ಲ ಮಾನವರಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿ ಹರಡುವ ಮೂಲಕ ಸಂಪೂರ್ಣ ಸಾಮಾನ್ಯ ಪ್ರಕಾರದ ಬದುಕಿನ ಜೀವನ ಮತ್ತು ಮೃತ್ಯುಗಳಿಂದ ವಿಮೋಚನೆ ಪಡೆಯಬಹುದು ಎಂದನು. ಸಿಖ್ಖ್ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ದೇವರ ಸ್ತುತಿ ‘ಕೀರ್ತನ್’ಗಳನ್ನು ಹಾಡುವುದು ಧ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾಗುವ ಮಾರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಯೋಜನಕಾರಿ ಎಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಆಧುನಿಕ ಸಿಖ್ಖ್ ಪಂಥಗಳು: ಮಾನವ ಗುರುಗಳನ್ನು ನಂಬುವ ನಾಮಧಾರಿ, ನಿರಂಕಾರಿ ಹಾಗೂ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ೧೯೭೧ರಲ್ಲಿ ಹರ್ ಭಜನ್ ಸಿಂಗ್ ಪುರಿ ಅಮೆರಿಕಾದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ ಪಂಥವಾದ 3HO(Healthy, Happy, Holy Organisation) ಸಿಖ್ಖರು ಸ್ತ್ರೀಯರೂ ಮಾಡಬಹುದಾದ ಶಬ್‌ದ್ ಕೀರ್ತನ್ ಮತ್ತು ನಾಮ್‌ಸಿಮ್‌ಗ್‌ಗಳಿಗೆ ಒತ್ತು ನೀಡುತ್ತಾರೆ. ಯೋಗ ಮತ್ತು ಗುಂಪು ಧ್ಯಾನ ಇಲ್ಲಿ ಮಹತ್ವ ಪಡೆದಿದೆ. ಅಮೆರಿಕಾದಲ್ಲಿ 3HO ೨,೫೦,೦೦೦ ಬಿಳಿಯರನ್ನು ಅನುಯಾಯಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಹೊಂದಿದೆ! ❖

ನಾಮ್‌ಮಹಾರಿ ಬಹುಧಾ ನಿಜಸರ್ವಶಕ್ತಿ-
ಸ್ವತ್ವಾಪಿಫಿತಾ ನಿಯಮಿತಃ ಸ್ಮರಣೇ ನ ಕಾಲಃ |
ವಿತಾದೃಶೀ ತವ ಕೃಪಾ ಭಗವನ್ ಮಮಾಪಿ
ದುರ್ಯ್ಯವಮೀದೃಶಮಿಹಾಜನಿ ನಾನುರಾಗಃ ||

ನಿನ್ನ ನಾಮಗಳು ಹಲವು ಬಗೆಯಿಂದ ವ್ಯಕ್ತವಾಗಿವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಸರ್ವಶಕ್ತಿಯನ್ನೂ ತುಂಬಿರುವೆ. ನಿನ್ನ ನಾಮಸ್ಮರಣೆ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಇಂತಹ ಕಾಲದಲ್ಲೇ ಅದನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ವಿಧಿಯಿಲ್ಲ; ನಿನ್ನ ಕೃಪೆಹೀಗಿದ್ದರೂ, ಹೇ ಭಗವಂತ, ದುರ್ಯ್ಯವವಶದಿಂದ ನನಗೆ ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲೂ ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಅನುರಾಗ ಹುಟ್ಟಿಲ್ಲ.

ಚೇತೋದರ್ಪಣಮಾರ್ಜನಂ ಭವಮಹಾದಾವಾಗ್ನಿನಿರ್ವಾಪಣಂ
ಶ್ರೇಯಃಕೈರವಚಂದ್ರಿಕಾವಿತರಣಂ ವಿದ್ಯಾವಧೂಜೀವನಮ್ |
ಆನಂದಾಂಬುಧಿವರ್ಧನಂ ಪ್ರತಿಪದಂ ಪೂರ್ಣಾಮೃತಾಸ್ವಾದನಂ
ಸರ್ವಾತ್ಮಸ್ವಪನಂ ಪರಂ ವಿಜಯತೇ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣಸಂಕೀರ್ತನಮ್ ||

ಮನಸ್ಸೆಂಬ ಕನ್ನಡಿಯನ್ನು ಶುದ್ಧಗೊಳಿಸುವ, ಸಂಸಾರವೆಂಬ ದೊಡ್ಡ ಕಾಡ್ಗಿಚ್ಚನ್ನು ನಂದಿಸುವ, ಶ್ರೇಯಸ್ಸೆಂಬ ನೈದಿಲೆಯ ಮೇಲೆ ಚಂದ್ರಿಕೆಯನ್ನು ಸುರಿಸುವ, ಪರಾವಿದ್ಯೆಯೆಂಬ ಪಥುವಿಗೆ ಜೀವನಸ್ವರೂಪವಾದ, ಆನಂದ ಸಾಗರವನ್ನು ವರ್ಧಿಸುವ, ಪ್ರತಿಕ್ಷಣವೂ ಪೂರ್ಣಾಮೃತದಂತೆ ರುಚಿಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುವ, ಎಲ್ಲಾ ಆತ್ಮರಿಗೆ ಸ್ನಾನವನ್ನು ಮಾಡಿಸುವ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣಸಂಕೀರ್ತನವು ಸರ್ವೋತ್ಕೃಷ್ಟವಾಗಿದೆ.

-ಶ್ರೀ ಚೈತನ್ಯ ಮಹಾಪ್ರಭು

ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ವಚನವೇದದಲ್ಲಿ ನಾಮಮಹಿಮೆ

ಸ್ವಾಮಿ ಶ್ರೀಲೋಕಾತ್ಮಾನಂದ

ಕೊಲ್ಕತ್ತದ ದಕ್ಷಿಣೇಶ್ವರದ ಕಾಳಿ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಪರಮಹಂಸರು ಅನೇಕ ಸಾಧನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ, ನಿರ್ವಿಕಲ್ಪ ಸಮಾಧಿಯನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡ ಮೇಲೆಯೂ, ಭಗವತಿಗೆ ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡಿ ಕೈತಾಳ ಹಾಕುತ್ತಾ ಭಗವನ್ನಾಮೋಚ್ಚಾರಣೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿರುವ ಪಟಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡಿ, ಅದರದರ ನಾಮ ಜಪ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಭಗವಂತನನ್ನು ವಶಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಹೇಗೆ? ಭಗವಂತ ಐಶ್ವರ್ಯಕ್ಕೆ ವಶನೆ? ಆತ ಭಕ್ತಿಗೆ ವಶನಾಗುತ್ತಾನೆ, ಆತನಿಗೆ ಭಕ್ತರ ಭಾವ, ಪ್ರೇಮ, ಭಕ್ತಿ, ವಿವೇಕ, ವೈರಾಗ್ಯ, ನಾಮದ ಮಹಿಮೆ ಚಿಂತನೆ ಇವೇ ಮೊದಲಾದವು ಬೇಕು. ಭಗವಂತನ ನಾಮವೆಂಬ ಬೇಲಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಸಾಧಕನು ತನ್ನ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಕಾಯ್ದು ಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನಾಮಕ್ಕಿಂತ ಬಲವಾದ ಕಾವಲು ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದಿಲ್ಲ. ಮೃತ್ಯುವೂ ಬರಲು ಹೆದರುವನು.

‘ಯಮನ ದೊತರು ಬಂದು ಅಜಾಮಿಳನೆಳೆಯುವಾಗ, ನಾರಾಯಣ ಎಂಬ ನಾಮವೇ ಕಾಯ್ದು. ಪ್ರಹ್ಲಾದನ ಪಿತ ಬಾಧಿ ಸುತ್ತಿರುವಾಗ, ನಾರಸಿಂಹ ಎಂಬ ನಾಮವೇ ಕಾಯ್ದು. ಬಾಲೆಯ ಸಭೆಯಲಿ ಸೀರೆಯ ಸೆಳೆವಾಗ, ಕೃಷ್ಣ ಕೃಷ್ಣ ಎಂಬೋ ನಾಮವೇ ಕಾಯ್ದು. ನೀನ್ಯಾಕೋ ನಿನ್ನ ಹಂಗ್ಯಾಕೋ, ನಿನ್ನ ನಾಮದ ಬಲವೊಂದಿದ್ದರೆ ಸಾಕೋ’ ಎಂದು ಪುರಂದರದಾಸರು ನಾಮದ

ಮಹಿಮೆ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ವಚನವೇದದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಪರಮಹಂಸರು ಭಗವಂತನನ್ನು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳಲು ಅನೇಕ ಮಾರ್ಗಗಳಿದ್ದರೂ, ನಾಮಗುಣೀಕರಣೆಯ ಮೂಲಕ ಸುಲಭವಾಗಿ ಭಗವಂತನನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದು ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಮನಸ್ಸು ಹಗಲಿರುಳೂ ಸಂಸಾರ ದಲ್ಲೇ, ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲೇ ನಿರತವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಅದು ಭಗವನ್ನು ಬಿಡಲಾರದು. ಆಗಾಗ ನಿರ್ಜನ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಭಗವನ್ನಾಮದಲ್ಲಿ ತೊಡಗುವುದು ಅತ್ಯಂತ ಅವಶ್ಯಕ. ಸಂಸಾರದ ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು, ಆದರೆ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಮಾತ್ರ ಭಗವನ್ನಾಮದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬೇಕು. ಈ ರೀತಿ ಪರಮಹಂಸರು ಭಕ್ತಿಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಮಾಡುತ್ತಾ, ತಮ್ಮ ಪವಿತ್ರ ಜೀವನ ಮತ್ತು ಸಾಧನೆಯ ಬಲದಿಂದ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸಫಲರಾದರು.

ಎಲ್ಲಾ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳ, ಮತ ಪಂಗಡಗಳ ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ತಮ್ಮದಾಗಿಸಿಕೊಂಡರು. ತಮ್ಮ ಸರಳ ಸಹಜ ಸ್ವಭಾವದಿಂದ ಉನ್ನತರಂತೆ ಭಗವದನ್ವೇಷಣೆ ಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದರು. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜೀವನದ ಪರಾಕಾಷ್ಠೆಯನ್ನು ತಲುಪಿದರು. ಅಂದಿನ ವಿಚಾರವಂತರು, ಪಂಡಿತರು, ಸನ್ಯಾಸರು, ಸಾಮಾನ್ಯರು ಹಾಗೂ ಸಾಧಕರೆಲ್ಲಾ ಅವರ ಜೀವನ ಮತ್ತು ಸಂದೇಶದ ಸವಿಯನ್ನು ಆಸ್ವಾದಿಸಿ, ಪುನೀತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಶ್ರದ್ಧೆ, ಭಗವದ್ಭಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಧಾರ್ಮಿಕ ಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನು ಜಾಗೃತಗೊಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ನಿತ್ಯಜೀವನದ ಸಾಮಾನ್ಯ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡು, ಪುರಾಣಗಳಿಂದ, ಇತರ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಂದ ಜಟಿಲವಾದ ತತ್ತ್ವ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು, ನಿದರ್ಶನಗಳನ್ನು ಕೇಳುಗರ ಮನಮುಟ್ಟುವಂತೆ ವಚನವೇದದಲ್ಲಿ

ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಆಧುನಿಕ ಜಗತ್ತಿನ ಅಗತ್ಯಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗುವಂತೆ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ವಿಧಿವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಸರಳಗೊಳಿಸಿದರು. ಹೀಗೆ ಮಾಡುವಾಗ, ಅಧಿಕ ಮಂದಿ ಸಾಧಕರಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ ಅವರು ಉಪದೇಶಿಸಿದ ಮಾರ್ಗವೇ ಜಪಸಾಧನೆ. ಅವರ ಅಪ್ರತಿಮ ಉಪದೇಶಗಳ ಸಂಕಲನವಾದ ‘ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ವಚನವೇದ’ ದಲ್ಲಿ ಬರುವ ನಾಮಜಪ, ನಾಮಮಹಿಮೆಯ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ವಿವರಿಸಿರುವ ಲೇಖಕರು ತಮಿಳುನಾಡಿನ ಮಲ್ಯಂಕರಣಿಯಲ್ಲಿರುವ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಿಷನ್‌ನಲ್ಲಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ವಿವರಿಸುತ್ತ, 'ನಾಮಮಹಿಮೆ' ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ಕೂಡ ತುಂಬ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ:

ಕರ್ಮತ್ರಾಸದ ಅಧಿಕಾರ: “ಯಾವಾಗ ಹರಿನಾಮವನ್ನೋ, ರಾಮ ನಾಮವನ್ನೋ ಒಮ್ಮೆ ಉಚ್ಚರಿಸಿದ ಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ರೋಮಾಂಚನ ವಾಗುವುದೋ, ಪ್ರೇಮಾಶ್ರು ಸುರಿಯುವುದೋ, ಆಗ ನಿಜವಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಿ, ಇನ್ನು ಸಂಧ್ಯಾದಿಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ ಎಂದು. ಆಗ ಮಾತ್ರವೇ ನಿಮಗೆ ಕರ್ಮತ್ರಾಸದ ಅಧಿಕಾರ ಕರ್ಮ ತನಗೆ ತಾನೇ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ತೊಲಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಆಗ ಕೇವಲ ರಾಮನಾಮನ್ನೋ, ಹರಿನಾಮವನ್ನೋ ಅಥವಾ ಬರೀ ಓಂಕಾರವನ್ನೋ ಜಪಿಸಿದರೆ ಸಾಕು. ಸಂಧ್ಯಾಗಾಯತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಲಯ ಹೊಂದುತ್ತದೆ, ಗಾಯತ್ರಿ ಓಂಕಾರದಲ್ಲಿ ಲಯ ಹೊಂದುತ್ತದೆ.” ಸಾಧಕನು ಒಂದು ಹಂತವನ್ನು ತಲುಪುವರೆಗೆ ಭಗವನ್ನಾಮವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ಪರಮಹಂಸರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಮಹಾವೀರನ ನಾಮಜಪದ ಮಹಿಮೆ: ಒಮ್ಮೆ ಒಬ್ಬ ಹನುಮಾನ್ ಸಿಂಗ್ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಪಂಜಾಬಿನ ಮುಸಲ್ಮಾನ ಪೈಲ್‌ವಾನ್ ಕುಸ್ತಿ ಯಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಮುಸಲ್ಮಾನ ಪೈಲ್‌ವಾನ್ ಗಟ್ಟಿಮುಟ್ಟಾಗಿದ್ದ. ಅವನು ಹದಿನೈದು ದಿನಗಳಿಂದ ಬೆಣ್ಣೆ ಮತ್ತು ಮಾಂಸವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದ. ಕುಸ್ತಿಯ ಪಂದ್ಯದ ದಿನ ಕೂಡ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಉಂಡಿದ್ದ. ಎಲ್ಲರೂ ಇವನೇ ಗೆಲ್ಲುವನು ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದರು. ಹನುಮಾನ್ ಸಿಂಗ್‌ನಾದರೂ ಹರಿದ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಕುಸ್ತಿಯ ಪಂದ್ಯದ ದಿನದ ಮುಂಚೆ ಅವನು ಸ್ವಲ್ಪವೇ ಆಹಾರವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ವ್ರತ ಮಾಡಿದ. ಯಾವಾಗಲೂ ಮಹಾವೀರನ ನಾಮ ಜಪ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಇವನು ನಿಜವಾಗಿ ಸೋಲುವನು ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಭಾವಿಸಿದರು. ಆದರೆ ನಿಜವಾಗಿ ಗೆದ್ದವನು ಹನುಮಾನ್ ಸಿಂಗ್. ಹದಿನೈದು ದಿನಗಳಿಂದ ಪುಷ್ಕಳವಾಗಿ ಊಟ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದವನೇ ಸೋತುಹೋದ. ಮಹಾವೀರನ ನಾಮಜಪದ ಮಹಿಮೆಯಿಂದಲೇ ಹನುಮಾನ್ ಸಿಂಗ್ ಗೆದ್ದವನು.

‘ಮುಕುಂದ ಮಾಲಾ’ ಅನುಬಂಧದ ಶ್ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಇದೆ.

ಅಯಾಚ್ಯಮಕ್ರೇಯಮಯಾತಯಾಮಮ್

ಅಪಾಚ್ಯಮಕ್ಷಯಮದುರ್ಭರಂ ಮೇ|

ಅಸ್ತೇವ ಪಾಥೇಯಮಿತಃ ಪ್ರಯಾಣೇ

ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ ನಾಮಾಮೃತ ಭಾಗಧೇಯಮ್ ||೧೦||

‘ನಾನು ಈ ಲೋಕದಿಂದ ಪರಲೋಕಕ್ಕೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುವಾಗ (ನನ್ನೊಡನೆ) ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನ ನಾಮವೆಂಬ ಅದೃಷ್ಟರೂಪ ಬುತ್ತಿಯಿರುತ್ತದೆ. ಅದು ಇತರರನ್ನೂ ಬೇಡಿ ಪಡೆಯುವಂಥದಲ್ಲ; ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವಂಥದಲ್ಲ ; ರಾತ್ರಿಯೆಲ್ಲ ಇಟ್ಟು ಹಳಸುವಂಥದಲ್ಲ ; ಬೇಯಿಸಿ ಮಾಡುವಂಥದಲ್ಲ ; ನಷ್ಟವಾಗುವಂಥದಲ್ಲ ; ಹೊರಲು ಕಷ್ಟವಾದಂಥದಲ್ಲ!’ ಭಗವಂತನ ನಾಮಕ್ಕೆ ಆಷ್ಟೊಂದು ಮಹತ್ವ ಇದೆ. ಮತ್ತೊಂದು ಶ್ಲೋಕ ಈ ರೀತಿ ಇದೆ:

ಶ್ರೀಮನ್ನಾಮ ಪ್ರೋಚ್ಯ ನಾರಾಯಣಾಖ್ಯಂ

ಕೇ ನ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಂಛಿತಂ ಪಾಪಿನೋಽಪಿ|

ಹಾ ನಃ ಪೂರ್ವಂ ವಾಕ್ಯವೃತ್ತಾ ನ ತಸ್ಮಿನ್

ತೇನ ಪ್ರಾಪ್ತಂ ಗರ್ಭವಾಸಾದಿ ದುಃಖಮ್||೧೧||

‘ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣ ಎಂಬ ನಾಮವನ್ನು ಉಚ್ಚಾರ ಮಾಡಿ ಪಾಪಿಗಳಾದವರೂ ಕೂಡ ತಮ್ಮ ಇಷ್ಟಾರ್ಥವನ್ನು ಪಡೆಯಲಿಲ್ಲವೇ? ಅಯ್ಯೋ, ಹಿಂದೆ ಅದರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮಾತು ತೊಡಗಲಿಲ್ಲ ; ಅದರಿಂದಲೇ ಗರ್ಭವಾಸ ಮುಂತಾದ ದುಃಖಗಳು ಉಂಟಾದವು.’

ಈ ರೀತಿ ಯಾರು ಆಲಸ್ಯವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಭಕ್ತಿಯ ದ್ವಾರಾ ಭಗವನ್ನಾಮದ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಅರಿತು, ಭಗವಂತನ ಶ್ರೀಚರಣಕಮಲಗಳನ್ನು ಸ್ಮರಣೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೋ, ಅವರ ದುಃಖ ಮತ್ತು ವ್ಯಸನಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಭಗವಂತನು ನಿವಾರಿಸುವನು. ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ, ಮನದ ಅಂತರಾಳದಿಂದ ಒಮ್ಮೆ ಭಗವಂತನ ನಾಮ ಹೇಳಿದರೂ ಭಕ್ತನ ಕುಲಕೋಟಿ ಉದ್ಧಾರವಾಗುವುದು. ಪರಮಹಂಸರು ಒಂದು ನಿರ್ದರ್ಶನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಇದನ್ನು ವಿವರಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಕೋಟಿ ಜನ್ಮಪಾಪನಾಶ: ಒಮ್ಮೆ ರಾಜನೊಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಹತ್ತೆಯ ಘೋರ ಪಾಪಕ್ಕೆ ಕಾರಣನಾದ. ಪಾಪಭೀತಿಯಿಂದ ವ್ಯಾಕುಲನಾಗಿ ಪಾಪ ಪರಿಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಋಷಿಗಳ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಬಂದ. ಋಷಿಗಳು ಮನೆಯಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಮಗ ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿದ್ದ. ಅವನು ದೊರೆಯಿಂದ ನಡೆದ ವಿಷಯವನ್ನು ಕೇಳಿ, “ಭಗವಂತನ ಹೆಸರನ್ನು ಮೂರು ಬಾರಿ ಉಚ್ಚರಿಸು, ನೀನು ಆಗ ಪಾಪದಿಂದ ಪಾರಾಗುವೆ” ಎಂದ. ಋಷಿಗಳು ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಮಗನು ಸೂಚಿಸಿದ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತದ ವಿಷಯವನ್ನು ಕೇಳಿ ಮಗನಿಗೆ ಕೋಪದಿಂದ, “ಒಮ್ಮೆ ಭಗವಂತನ ನಾಮವನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸಿದರೆ ಸಾಕು, ಅನೇಕ ಕೋಟಿಜನ್ಮಗಳಿಂದ ಮಾಡಿದ ಪಾಪವೆಲ್ಲ ಅಳಿಸಿ ಹೋಗುವುದು, ದಡ್ಡ, ದೇವರ ನಾಮಮಹಿಮೆಯ ಮೇಲೆ ಇರುವ ಶ್ರದ್ಧೆ ನಿನಗೆ ಇಷ್ಟೇ ಏನು? ಮೂರು ಬಾರಿ ಅವನ ನಾಮವನ್ನು ಉಚ್ಚಾರ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೇಳಿದೆಯಲ್ಲ! ನಿನ್ನಲ್ಲಿರುವ ಶ್ರದ್ಧೆ ದುರ್ಬಲವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ನೀನೊಬ್ಬ ಚಂಡಾಲನಾಗು” ಎಂದು ಶಪಿಸಿದರು. ಅವನೇ ರಾಮಾಯಣದಲ್ಲಿ ಗುಹನಾಗಿ ಜನ್ಮ ತಾಳಿದ.

ಎಲ್ಲಾ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ನಿಂತಿದೆ. ಮನಸ್ಸೇ ಬಂಧನಕ್ಕೆ ಕಾರಣ, ಮನಸ್ಸೇ ಮುಕ್ತಿಗೆ ಕಾರಣ. ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಯಾವ ಬಣ್ಣ ಕೊಟ್ಟರೆ ಅದು ಆ ಬಣ್ಣ ಧರಿಸುತ್ತದೆ. ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಇರುವುದು ತಪ್ಪೇನಲ್ಲ , ಆದರೆ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಭಗವಂತನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿಸಿ ಇಡಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಜಯಶಾಲಿಗಳಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಕೈಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ, ಇನ್ನೊಂದು ಕೈಯಿಂದ ಭಗವಂತನ ನಾಮಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಕೊಂಡಾಡಿ, ಆಗ ಮಾತ್ರ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ಸನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ನಾಮದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸ, ಪ್ರೀತಿ, ಶ್ರದ್ಧೆ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಯಾವ ಗತಿ ದೊರಕುವುದು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಪರಮಹಂಸರು ನಿರ್ದರ್ಶನವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ.

ರಾಮನಾಮ ಮಹಿಮೆಯಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸ: “ಒಂದು ಸಲ ಒಬ್ಬ ಸಮುದ್ರವನ್ನು ದಾಟುವುದರಲ್ಲಿದ್ದ. ವಿಭೀಷಣ ರಾಮನ ಹೆಸರನ್ನು ಒಂದು ಎಲೆಯ ಮೇಲೆ ಬರೆದು ಅವನ ಬಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿದ. ‘ನೀನು ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಅಂಜಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ, ನಿರ್ವಿಘ್ನವಾಗಿ ಸಮುದ್ರ ದಾಟಿ ಬಿಡುತ್ತೀಯೆ. ನೀರಿನ ಮೇಲೆ ನಡೆದು ಹೋಗಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಿಚ್ಚಿ ನೋಡಬೇಡ; ನೋಡಿದೆಯೋ ಮುಳುಗಿ ಹೋಗುತ್ತೀಯೆ.’ ಶ್ರದ್ಧೆಯ ಬಲ ಅಂಥಾದ್ದು, ಅ ಮನುಷ್ಯ ಸುಲಭವಾಗಿ ಸಮುದ್ರದ ಮೇಲೆ ನಡೆದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ. ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಹಾಗೇ ನಡೆದು ಹೋದ ಮೇಲೆ ಆತನಿಗೆ ಯೋಚನೆ ಬಂತು; ‘ವಿಭೀಷಣ ನನ್ನ ಬಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಎಂಥ ಅದ್ಭುತ ವಸ್ತುವನ್ನು ಕಟ್ಟಿರಬೇಕು, ನಾನು ಇಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿ ನೀರಿನ ಮೇಲೆ ನಡೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕಾದರೆ?’ ಹೀಗೆಂದು ಯೋಚಿಸಿ ಗಂಟುಬಿಚ್ಚಿ ನೋಡುತ್ತಾನೆ, ಕೇವಲ ರಾಮನಾಮ ಬರೆದಿರುವ ಒಂದು ಎಲೆ ಮಾತ್ರ ಅದರಲ್ಲಿದೆ! ‘ಓ, ಇದೇನೆ ಇದರೊಳಗಿರುವುದು!’ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಬಂದೊಡನೆ ಆತ ಮುಳುಗಿ ಹೋದ.

“ಜನ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, ಹನುಮಂತನಿಗೆ ರಾಮನಾಮ ಮಹಿಮೆಯಲ್ಲಿ ಅಂಥ ವಿಶ್ವಾಸ, ಅದರ ಬಲದಿಂದ ಆತ ಸಮುದ್ರವನ್ನೇ ಲಂಘನೆ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟ! ಆದರೆ ಸ್ವಯಂ ರಾಮ ಸೇತುವೆ ಕಟ್ಟಬೇಕಾಯಿತು. ನಾಮಮಹಿಮೆಯಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸ ಬಂದರೆ, ಮನುಷ್ಯ ಪಾಪ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಿರಲಿ ಅಥವಾ ಮಹಾಪಾಪ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಿರಲಿ, ಆತ ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಹೆದರಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಪರಮಹಂಸರು ಮಧುರವಾದ ಕಂಠದಿಂದ ಹಾಡುತ್ತಾರೆ:

ನಾ ಪಾಪಿಯಾದರೂ ನನ್ನ ಕಡೆಗಾಲದಲ್ಲಿ
ನಿನ್ನ ಶ್ರೀನಾಮವನು ಜಪಿಸುತ್ತಿರಲು
ಮುಕ್ತಿಗೊಯ್ಯದೆ ನೀನು ಬಿಡುವಳೇನು?
ಸ್ತ್ರೀಹತ್ಯ ಪಶುಹತ್ಯ ಭ್ರೂಣ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಹತ್ಯ
ಇನಿತೆಲ್ಲಾ ಪಾಪಗಳ ಮಾಡಿದ್ದರೂ
ನಿನ್ನ ಶ್ರೀಶುಭನಾಮ ನನ್ನ ದುರಿತವನೀಗಿ
ಬ್ರಹ್ಮ ಪದವಿಯ ಕಡೆಗೆ ಎತ್ತದೇನು?

“ಯಾವ ವ್ಯಕ್ತಿ ‘ನಾನು ಬದ್ಧ’ ಎಂಬುದಾಗಿ ಪದೇ ಪದೇ ಹೇಳುತ್ತಾನೋ ಆ ನೀಚ ಬದ್ಧನೇ ಆಗಿಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಯಾರು ಹಗಲೂ ಇರುಳೂ ‘ನಾನು ಪಾಪಿ, ನಾನು ಪಾಪಿ’ ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತಾನೋ ಆತ ಪಾಪಿಯೇ ಆಗಿ ಬಿಡುತ್ತಾನೆ.

“ಭಗವಂತನ ನಾಮಮಹಿಮೆಯಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಅಂಥ ಶ್ರದ್ಧೆಯುಂಟಾಗಿಬಿಡಬೇಕು, ಆತ ಹೇಳುವಂತಾಗಬೇಕು: ‘ಏನು? ನಾನು ಭಗವಂತನ ನಾಮ ಜಪಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ, ನನ್ನಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಪಾಪ? ನನಗಿನ್ನಾವುದರ ಪಾಪ? ನನಗಿನ್ನೆಂಥದರ ಬಂಧನ?’

“ಭಗವಂತನ ನಾಮ ಜಪಿಸಿದರೆ ಮನುಷ್ಯನ ದೇಹ ಮತ್ತು ಮನಸ್ಸು ಎಲ್ಲವೂ ಶುದ್ಧವಾಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ಕೇವಲ ಪಾಪ, ನರಕ ಈ ಮಾತುಗಳಲ್ಲೇ ಏಕೆ ತೊಡಗಬೇಕು? ಭಗವಂತನಿಗೆ ಒಮ್ಮೆ ಹೇಳಿಬಿಡು, ‘ಹೇ ಭಗವಂತ, ಇದುವರೆಗೆ ಅನ್ಯಾಯ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ, ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ.’ ಆತನ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆ ಇಡು.

“ಕೃಷ್ಣ ಕಿಶೋರನದು ಎಂಥ ವಿಶ್ವಾಸ! ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ: ‘ನಾನು ಭಗವಂತನ ಹೆಸರನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ಪಠಿಸಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನಲ್ಲಿ ಇನ್ನು ಪಾಪ ಅಂದರೇನು? ನಾನು ಶುದ್ಧ ನಿರ್ಮಲ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ.’ ಅಜ್ಞಾ ಮಿಳನೂ ಭಗವಂತನನ್ನು ತುಷ್ಟಗೊಳಿಸಲು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿ ಕೊನೆ

ಕಾಲದಲ್ಲಿ ‘ನಾರಾಯಣ’ ಅಂತ ನಾಮವನ್ನು ಹೇಳಿ ಮೋಕ್ಷ ಹೊಂದಿದನು.

“ಯಾರು ರಾಮನಾಮ ಮತ್ತು ಕೃಷ್ಣನಾಮ ಜಪಿಸುತ್ತಾನೋ, ಆತನ ಭೌತದೇಹ ಚಿನ್ಮಯದೇಹ ಆಗಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲವೂ ಆತನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಚಿನ್ಮಯವಾಗಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಚಿನ್ಮಯ ಶ್ಯಾಮ, ಚಿನ್ಮಯ ಧಾಮ. ರಾಮನಾಮವನ್ನೇ ಆಗಲಿ, ಕೃಷ್ಣನಾಮವನ್ನೇ ಆಗಲಿ, ಒಮ್ಮೆ ಜಪಿಸಿದರೂ ನೂರು ಸಂಧ್ಯಾವಂದನೆಗಳ ಫಲ ದೊರೆತು ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಭಗವಂತನ ನಾಮ ಮಹಿಮೆಯಿಂದ ಅಸಾಧ್ಯವೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದು.” ಪರಮಹಂಸರು ಇನ್ನೊಂದು ನಿರ್ದರ್ಶನವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ:

ನಾಮ ಮಹಿಮೆಯಲ್ಲಿ ಸರಳ ಶ್ರದ್ಧೆ: “ನದಿಯ ಆಚೆ ಕಡೆ ಇರುವ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಪೂಜಾರಿಗೆ ಹಾಲಿನವಳೊಬ್ಬಳು ಹಾಲನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ದೋಣಿ ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬರದೆ, ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಹಾಲನ್ನೊದಗಿಸಲು ಅವಳಿಗೆ ಆಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ದಿನ ಬಹಳ ಹೊತ್ತಾದ ಮೇಲೆ ಹಾಲನ್ನು ತಂದಳು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಅವಳನ್ನು ಗದರಿಸಿದನು. ಹಾಲು ಮಾರುವವಳು, “ನಾನೇನು ಮಾಡಲಿ, ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ನಾನು ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಡುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ದೋಣಿಗಾಗಿ ನಾನು ಕಾಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ” ಎಂದಳು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು, “ಎಲೈ ಹೆಂಗಸೇ, ಭಗವಂತನ ನಾಮವನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸಿ ಜನ ಭವಸಾಗರವನ್ನು ದಾಟುತ್ತಾರೆ. ಈ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ನದಿಯನ್ನು ನೀನು ದಾಟಲಾರೆಯಾ?” ಎಂದನು. ಸರಳ ಭಕ್ತಿಯುಳ್ಳ ಹೆಂಗಸಿಗೆ ನದಿಯನ್ನು ದಾಟುವ ಉಪಾಯವನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಮಾರನೆ ದಿನದಿಂದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಹಾಲನ್ನು ತರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಒಂದು ದಿನ ಪೂಜಾರಿಯು, “ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ನೀನು ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಹಾಲನ್ನು ತರುತ್ತಿರುವೆಯಲ್ಲಾ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಹಾಲು ಮಾರುವವಳು, “ನೀವೇ ಹೇಳಿದಂತೆ ನಾನು ಭಗವಂತನ ಹೆಸರನ್ನು ಹೇಳುತ್ತ ನದಿಯ ಮೇಲೆ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಬಂದೆ. ನನಗೆ ಈಗ ದೋಣಿಯ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಇಲ್ಲ” ಎಂದಳು. ಪೂಜಾರಿಗೆ ಇದನ್ನು ನಂಬಲು ಆಗಲಿಲ್ಲ. “ನೀನು ನದಿಯನ್ನು ಹೇಗೆ ದಾಟುತ್ತಿರುವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತೀಯಾ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ಹಾಲಿನ ಹೆಂಗಸು ಪೂಜಾರಿಯನ್ನು ತನ್ನೊಡನೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದಳು. ಆಕೆ ನದಿಯ ಮೇಲೆ ನಡೆಯಲಾರಂಭಿಸಿದಳು. ಹಿಂತಿರುಗಿ ನೋಡಿದಾಗ ಪೂಜಾರಿಗಳು ಬಹಳ ದುರವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿದ್ದುದನ್ನು ನೋಡಿದಳು. “ಸ್ವಾಮಿಗಳೇ, ನೀವು ದೇವರ ಹೆಸರನ್ನು ಬಾಯಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಿರುವಿರಿ. ಅದೇ ವೇಳೆಗೆ ಒದ್ದೆಯಾಗದಿರಲಿ ಎಂದು ಪಂಚೆಯನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆತ್ತುತ್ತಿರುವಿರಿ. ನೀವು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಭಗವಂತನ ಮೇಲೆ ಭಾರ ಹಾಕಿಲ್ಲ” ಎಂದಳು. ಯಾವ ಒಂದು ಅದ್ಭುತವನ್ನು ಸಾಧಿಸಬೇಕಾದರೂ ಭಗವಂತನ ನಾಮದಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ಶ್ರದ್ಧೆ ಮತ್ತು ಶರಣಾಗತಿ ಇರಬೇಕು.”

ಅಪಿ ಚೇತ್ಸುದುರಾಚಾರೋ ಭಜತೇ ಮಾಮನನ್ಯಭಾಕ್!

ಸಾಧುರೇವ ಸ ಮಂತವ್ಯಃ ಸಮ್ಯಗ್ ವಿಸಿತೋ ಹಿ ಸಃ ||೩೦||

‘ಆತ್ಮಂತ ದುರಾಚಾರಿಯಾಗಿದ್ದರೂ ಅನನ್ಯ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಭಜಿಸಿದರೆ ಅವನು ಸಾಧುವೆಂದೇ ತಿಳಿಯತಕ್ಕದ್ದು; ಏಕೆಂದರೆ ಅವನು ನಿಶ್ಚಯ ಬುದ್ಧಿಯುಳ್ಳವನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ.’